Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Людвика Пльона і в ц. к. Старостивах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Нова фаза в кретийскій справі.

Чи кретийска справа мала би вже зробити згоду держав европейских і нарушити навіть мир в Европі? Щось по части на таке заносить ся. Мира може не нарушить, але згоду мабуть вже таки розбила.

Як звістно, Греция піддержує всїма силами ворохобню на Креті, висилає туди не лиш зброю і амуніцию але й своїх людий. Кретийцї маючи на кім оперти ся не конче слухають рад держав европейских і домагають ся від Порти як найдальше ідучих концесий. Християньскі посли на Креті не хотять брати участи в нарадах сойму установленого т. зв. галепским договором і поставили жадане, щоби той договір основно змінити. Не давно розійшлась була чутка, що султан годить ся на чотири перші жаданя Кретийців, именно: щоби ґенерал-ґубернатором острова був Християнин, именований за згодою держав европейских на 5 літ, щоби народні збори відбували ся що два роки і щоби число в нїм християн і магометан відповідало числу населеня. Після нинїшних вістий Порта годить ся лиш на деякі зміни в згаданім договорі, але засадничих змін не хоче в нїм робити. Кретийцї знов постановили на той случай, коли-б Туреччина відкинула їх жаданя, продовжати ворохобню дальше і оголосити прилучене острова до Грециї. Коли-б аж до того прийшло, то річ очевидна, що не обійшлось би без війни, бодай поки що лиш між Грециєю а Туреччиною, і се єсть именно та грізна точка в теперішнім станї кретийскої справи.

А що-ж на то европейскі держави? Як вже також звістно, зробила Порта представлене грецкому правительству, що коли-б Греция і дальше висилала на Крету не лиш зброю і амуніцию, але й своїх людий, то Порта не могла би взяти на себе одвічальности за дальший хід справи. То само мали зробити і держави европейскі і на тім мабуть мало закінчити ся. Але ось кілька днїв тому назад кинула „Köln Ztg.“ таку гадку. Обговорюючи події на Креті сказала она: „Европа згідна в тім, що не хоче видвиґненя на верх всхідного питаня. Отже коли би показало ся, що грецке правительство не має досить сили, щоби спинити воєнну пристрасть народу, то державам европейским не позістає нїчого, як лиш подумати самим о способах, якими би можна скріпити повагу і добру волю грецкого правительства та поучити грецкий нарід, щоби він шанував волю цїлої Европи“. Гадку сю о поученю грецкого народу принято не инакше лиш за півурядове і тихе проголошенє ужитя средств примусових, а в слїд за тим понеслась і вість, що держави европейскі думають завести бльокаду кретийского побережа.

Ще се не був злий здогад показало ся по тім, що держави стали дійство поволи висилати свої кораблї воєнні на кретийскі води а вчера поплив до Канеї також і австро-угорский корабель. Чи розходить ся в тім лиш о чисту демонстрацию фльот европейских, чи о дійстну бльокаду Крети, того поки що не можна знати. Але скоро лиш розійшла ся вість о висиланю европейскими державами своїх кораблїв до Крети відозвала ся зараз льондоньска Times і заявила зовсїм рішучо, що Анґлїя не возьме участи в европейскій бльокадї Крети. Коли анґлїйскі кораблї панцирні мали би виступити в суперечцї межи Кретийцями а їх володітелем, султаном, то насамперед цїла справа мусїла би бути поставлена на ширших основах і треба би до неї зовсїм инакше брати ся. З тих, що наконець хотять брати ся до примусових средств, треба би насамперед поробити судиїв, они повинні би мати можність поручити успішно за точне переведенє тої умови, на котру би згодили ся.

Відзив сей льондоньскої ґазети уважають загально за погляд анґлїйского правительства і кажуть, що згода межи державами европейскими що-до Крети єсть сильно нарушена. Особливо в Нїмеччинї проявило ся велике недовірє до Анґлїї; не побоюють ся, що правда, щоби через то потерпів вже зараз мир в Европі, але уважають то за певну річ, що Анґлїя вже не годить ся з державами европейскими і хоче іти своєю власною дорогою.

Що могло спонукати Анґлїю — питає Köln. Ztg. — впричи ся свого амбасадора і з власної волї виступити з круга держав, котрі готові зелїзним обручем бльокади здушити огонь кретийскої ворохобнї, відбираючи єму пальний материял? Анґлїя каже на то, що щира симпатия для борби о свободу благородного народу не позваляє їй робити Туреччинї службу посїпаки. Хто би тому вірив! Джон Буль має занадто сильні нерви, як щоби він руководив ся полїтикою симпатий; коли він рушає ся, то блахманить людем очи красними бесїдами о свободї. Але можна на певно сказати, що поза тою чоловіколюбною проґрамою крпє ся як за параваном щось иншого, якесь полїтичне вирахованє або якийсь крамарский інтерес. На Креті, де люди одної і тої самої народности лиш не одної віри і задля тої віри себе нищать, хотїла би Анґлїя мати независимого князя, котрий діставав би потрібні єму ради з Льондону.

Туман морский.

(Морске оповіданє — Томи Краґа).

Форрами зве ся ряд самотних островів і скал, на котрих жиє лиш мало людий.

Коли туди зайде який чужий чоловік, то може ходити й цїлими годинами, а не побачить більше нїчого, як лиш самі скали та верес. Хиба би аж находив ся так, що єму би вже й сил неставало, то знайшов би десь в долинї на побережу якусь хатчину.

А там дальше видко лиш широке море, таке, що й кінця єму десь нема. Найдальше на мори лежить остров Тунгольм. Остров той не красший, як другі, а дехто каже, що там на мори ще більша филя.

Люди на Тунгольмі і на Форрах знають ся дуже добре, бо то преці найблизші сусїди. Та й жиють з собо, бо они собі вдачею рівні. Видко по них, що жиють межи скалами і в темних дебрах та що заєдно море стоїть їм перед очима: мають в собі щось такого, що нагадує морских псів та рибу морску.

В сих сторонах не чути сьпіву птичок. Лиш морска чайка заскиглить иноді понад островами і вершками скал на них. А пес у одного рибака на Форре таки нїмий. Забув вже гавкати. Дістав ся туди ще маленьким; тогди котив ся нїби клубочок і варкав та гавкав; але нїхто єму не відгавкнув ся. То єму може й дивно було і нераз, коли станув над морем і уїдав на воду, то обернув ся і втїкав назад, як би перепудив ся тої тишини, яка була довкола него. Опісля гавкав чим раз рідше, а накопець таки й зовсїм замовк. Так само велося єму й під иншим взглядом. Коли був перший рік на острові, то бігав собі весело, а стрітив кого, що єго не знав, то мусів конче побічи до него і обнюхати єму чоботи, щоби довідати ся, хто то такий. Але час минав — та й минув так тихенько, що відважне зьвіря стало боязке.— Коли підходив до него якийсь чоловік, котрого він не знав, то він взяв хвіст під себе, споглядав ся боком і нїби просив, щоби єму дати спокій.

* * *

Коли туман на мори несе ся до берега, то море зачинає нїби дрімати, стає рівненьке і гладоньке почавши від найбільшої глубини аж до найменшої закутини. Все житє на мори устає само від себе; нїхто не важить ся рушати ся скорійше, щоби де на щось не натрафити ся. З лїхтарнї морскої несеє ся голос труби від рана до вечера, а вежа цїлу нїч сьвітить своїми великими, червоними очима та моргає ними, але не видить нїчого, хиба коли щось аж таки зовсїм близько до неї підійде.

Туман морский показуєсь звичайно пізною осенью, а коли настане, то робить ся скорше темно, як звичайно, а туман буває такий густий, як плахта.

Під таку пору діє ся не одно, що годї зрозуміти: лодки десь щезають і незнайдесь з них нїколи хочби одна дошка, мужчини топлять ся і гинуть без слїду, а коли то все діє ся, стоять люди на березї, сторожать і чекають, а огонь на лїхтарни морскій крутить ся, що аж неможе дати собі ради, а таки не може нїчого пояснити.

Якесь лихо мусить бути на мори, щось, чого нїхто не знає; і чому нема нїякої назви. Але то щось як раз длятого, що єго ворожість така непонятна і тиха, що она така неясна, єсть страшенне.

* * *

Андрух з Форре був одного разу на мори, їздив витягати сїти, і оставав ся довго на водї, бо надійшла мрака і так закрила єго лодку, що він не міг знайти дороги домів. Тогди витягнув він невід і став сїть направляти, але коли він так направляв, взялась єго така утома, що він ляг на дно лодки і заснув.

Аж ось снить ся єму, що хтось прийшов до него і каже єму, що єго жінка Марта буде мати доньку; але тота донька не сьміє за нїкого в сьвітї віддати ся, бо она буде належати ся силам морским. Андруха сон той дуже змучив, бо той якийсь незнакомий грозив єму; а коли він пробудив ся, то й ще не мав спокою.

Мрака стала була вже трохи рідша і він знайшов сїти та поплив домів. А о тім, що єму снило ся, не казав Мартї нїчого.

Перегляд політичний.

З днем 1 падолиста має увійти в Галичині в житє новий закон о підпираню управи тютюну. Будуть установлені дозорці, котрі поменших господарів будуть учити, як робити коло тютюну і доглядати їх роботу. Кождий з тих дозорців буде мати свій округ і буде стояти під властию фабрики тютюну. На разї буде установлених пять дозорців на пробу в Ягольници, Заболотові і Монастирисках.

З Риму доносять, що держави европейскі постановили блькувати Крету. Кажуть, що хоч би Анґлїя виступила дїйстно з концерту европейского, то прецї держави будуть поступати спільно і не допускати, щоби справа кретийска стала ся дїйстно грізною для Европи.

З Атин доносять, що міністерство війни покликало комендантів корпусів а президент міністрів і міністер війни представили їм теперішне анормальне положенє та взивали їх, щоби они старали ся дуже о то, щоби як в цїлій армії так і в корпусї офіцирскім удержати дисципліну.

Новинки.

Львів дня 4 серпня 1896.

— **Іменованя.** Міністер торговлї іменував секретаря почти Ришарда Вопатерного почтовим радником.

— **Є. Е. п. Президент Міністрів** ґр. Казим. Баденї має виїхати дня 6 с. м. на десять днїв з Відня до Буска.

— **Є. Е. Маршалок краєвий** ґр. Стан Баденї повернув передвчера з Відня до Львова.

— **Новий уніформ для зелїзничих урядників** приписало ц. к. Міністерство зелїзниць розпорядженем з дня 30 липня. Після того розпорядженя той уніформ має бути подібний до уніформу урядників підлягаючих Міністерству торговлї, т. є. ковнїри і випустки на мундурі і плащи мають бути помаранчево-жовтої краски. Для відрізненя-ж мають уніформи зелїзничих урядників додані так звані „крилаті колеса“ (колеса Меркурия, Flugrad).

— **Склад іспитових комісий для учителїв народних шкіл.** В доповненю до вчерашної вісти про львівску іспитову комісию, подаємо склад таких комісий при семинариях на провінциї: 1) В Перемишли: Директор комісиї кс. Йос. Фалат, заступник директора кс. Теоф. Ленкавский; члени комісиї: Гр. Цеглиньский, Ст. Ґолиньский, Стеф. Клїнґ, Ант. Козловский, Вильг. Шпибильский, Лав. Шпибильский, Волод. Релїнґер, Викт. Кшановский, Ант. Жураковский, о. Макс. Копко, Людв. Діц, Ольга Цїцановска, Ван. Дембовска, Стеф. Таклиньский; — 2) в Самборі: директор комісиї Йос. Керекярто, заступник кс. Гер. Кулиш; члени комісиї: Ед. Берґер, Макс. Криницкий, Теод. Біленький, Кар. Кротохвиля, Ів. Селецкий, Ант. Ума, Конст. Лопушаньска, Ів. Гарвот, Яр. Беляньский, Ст. Ґлоґовский, Меч. Глявагий, Ан. Левицкий, Люд. Рожаловский, Бол. Яницкий, Ель. Меклерівна; — 3) в Станиславові: директор комісиї: Бол. Барановский, заступник Юл. Турчиньский; члени комісиї: Ом. Берягард, Евст. Левицкий, Леоп. Сайдлер, др. Іван Яхно, Ів. Якковский, Юл. Лятковский, др. Мих. Коцюба, Ст. Костецкий, Ігн. Цибульский, Мих. Девосер, Ів. Голембіовский, Руд. Людвіґ, Мих. Мороз, Стеф. Скоробогатий, Стеф. Веґер, Ром, Заклиньский, Ів. Гелер; — 4) в Тернополи: директор комісиї Ом. Михаловский, заступник др. Мавр. Мацишевский; члени комісиї: Конст. Дмитрів, Йос. Гебгард, Ів. Ланґ, Кар. Станевич, Марц. Левицкий, Мих. Вагилевич, Юл. Зубчевский, Ант. Глодзиньский, Бр. Хмурович, Ад. Гартлеб, Волод. Сатке, Март. Глива, Ів. Бжезина, Ем. Дмитерко, Сил. Охнич, Фр. Шафран, Войт. Венґжиньский, Йос. Гожіц; — 5) в Ряшеві: па екзамінатора до язика руского назначений учитель Юл. Стефанович.

— **Нещастна пригода.** На дах двоповерхової нововибудованої камениці при ул. Стрийскій у Львові вилїз вчера рано бляхар Йосиф Шпільман, щоби притвердити там ринву. Не привязавши себе линвою, сів на край даху і почав працювати, однако вже по хвили зсунув ся з даху і упав на подвіре, де погиб на місци.

— **Велика буря** з хмароломом навістила в суботу пополудни Відень і наробила чимало шкоди. На улици Талїя на Найлерхенфельдї завалила ся двоповерхова камениця. В тій камениці на долинї була реставрация, в котрій находило ся в часї бурі повно людий. Коли стїни камениці стали тріщати, вибігло всьо що жило в камениці в страшнім переполосї на улицю, а був то вже послїдний час, бо в хвили, як послїдний з мешканцїв камениці вибіг, завалив ся дім, підмулений водою, котра вдерла ся до пивниці. Кажуть, що якийсь незнаний робітник, що глядав охорони перед бурею, війшов на сходи до пивниці і вже звідтам не вернув. Люди, що мешкали в камениці, потратили цїле своє майно, бо всї річи знищені. Мешканцїв камениці поміщено поки-що в шпитали на Оттакрінґ. В цїлім містї дїяли ся незвичайні річи, богато домів положених низше над Дунаєвим каналом залила вода цїлковито, богато осіб єсть ранених. Шкоди незвичайно великі. Насипи міскої зелїзниці, що тепер будує ся, знищені майже до крихти. Не знати, де подїли ся два робітники заняті при будові тої зелїзниці. Догадують ся, що они погибли в часї бурі і що вода їх забрала. — Рівночасно лютила ся велика буря в Будапештї. Бальон, що як-раз здіймав ся в гору пук і около 50 осіб потерпіло скалїченя.

— **Сонце палїєм.** В Зільберґітте під Гарцґероде в Німеччинї в фабриці пороху і піротехнічних приладів викликало сонїшне проміне експльозию. Будинок, в котрім працювало кількайцять робітниць вилетїв у воздух, сїм осіб потерпіло тяжкі скалїченя. Одна робітниця померла вже в шпитали. Вибух був такий сильний, що в селї Зінтенфельде, віддаленім о кільометер від фабрики, повипадали шиби з вікон.

— **Крадіж коний.** Вольф Боґен з Хлопятина коло Сокаля, жидок 18-лїтний, з шрамом на лївій руцї, украв в ночи з 29 на 30 липня с. р. о крил. Кордубі, парохови в Сушнї, пару коний з упряжию і угорским на жовто мальованим візком. Кобила була каштанка лиса, 14-лїтна; кінь гнїдий лисий, задна права нога коло копита біла, 4-лїтний. Оба конї раси краєвої. Вартість украдених річий виносить понад 200 зр. Хто би придибав злодїя або конї з візком, дістане нагороду.

— **Страшні наслїдки алькоголїзму.** Професор Пельман з Бон доказує в часописи Prometheus числами, які страшні наслїдки полишає за собою алькоголїзм. І так Ада Юрке, що була налоговою пияччкою, а при тім злодійкою, убийницею і т. д. лишила суспільности по собі дуже сумну спадщину в числї 834 потомків, з котрих 709 було караних судово, 142 жебраків, 64 обманців, 181 женщин легкого житя, 76 караних за різні пере-

---

В рік опісля уродила ся єму донечка і обоє були тому дуже раді, бо їх тїшило то, що мають когось, для кого можуть жити. Андрух і Марта не мали, бачите, доси дїточок.

Але то їх найбільше болїло, що не могли охрестити дитини. Сьвященик мешкав пять миль далеко, а їхати до него значило вибирати ся в далеку дорогу. Та вже й два рази злагодились були в дорогу, але все щось стануло їм на перешкодї. За першим разом настала буря і злива, а другий раз вкрив море такий густий туман, що годї було їхати. Але відтак мимо того назвали малу іменем сьвятого архангела Ґавриїла і кликали єї Ґабрусею, бо чей таке імя могло заступити хрещене словами і водою.

А батько, котрий ще добре памятав на то, що єму сон заповів, коли він спав на мори, виймив ще мосяжний хрестик з молитвенника і для більшої безпечности завісив єго Ґабруси на шиї, щоби він єї хоронив поки що від всего злого.

Як-раз в два повні роки по народженю дитини, приїхав пан-отець до Форре, щоби відправити службу божу. Єму прецї не могла мрака робити нїякої перешкоди. Ґабрусю охрестили і тепер було вже все в порядку.

Але коли Андрух одного разу був на водї і ловив рибу, насунулось небо хмарами і заносило ся на тучу. Аж ось чує він, що вода якось дивно шумить і кілька разів вже здавало ся єму, як би лодка мала потапати. Так єму якось здавало ся, як би єго хтось під воду тягнув. Але Андрух не бояв ся лиш думав собі: Коли то робота нечистої сили, то християнин не потребує єї бояти ся, а відтак посьпівував собі:

Хоч огнисті в него губи
Та й огнисті єго зуби
Духа тьми я не боюсь.

Коли то пересьпівав двічи, здавалось єму, як би море перестало шуміти. Але мимо того коло линви від невода, щось якось дивно посвистувало.

Сим разом вернув він щасливо домів, але все-таки єму здавало ся, що єму нераз щось грозить. Коли бувало ішов досьвіта до скалистого берега, то в долинї під берегом все щось гудїло, а коли одного разу хотїв подивити ся, що то такого, то мало що не упав стрімголов у воду. Таки як би єго щось тягнуло. Тогди чув він таки виразно, як щось погано засвистало.

На другий рік і пізнїйше не було лїпше; але Андрух не був страшків син. Коли єму щось незвичайного приключило ся на мори, то він не дрожав, але витягнув чим скорше невід, взяв ся до весла і співав. Відтак все кінчило ся добре і він вертав щасливо домів.

Тимчасом Ґабруся росла і треба сказати, що була з лиця здорова і красна. Люди, що собі єї пригадують, кажуть, що була така біленька, делїкатна і гнучка як повісмо, та що кождий мусїв на ню подивити ся, хоч би й не хотїв. Коли-ж їй настав сїмнайцятий рік, родичі урадили, що єї треба в сьвіт пустити, нехай сама на себе робить і чогось научить ся, та й віддали єї до тети в недалекім містї. Там побувала она звиш три роки, але відтак прийшла вість, що она заручила ся з сином якогось богатого корабельника, котрий хоче стати собі господарем на власну руку. Тїтка писала, що то треба уважати за правдиве щастє.

Але того самого дня розповів Андрух своїй жінцї, що єму снило ся того року, коли Ґабруся прийшла на сьвіт, та сказав, що єсть богато річий, котрих нїхто не може зрозуміти.

Марта сказала, на то, що не треба викликувати злої сили, але то на таке виходить, як би Ґабруси мало колись в будучности нещастити ся.

На то відповів Андрух, що коли Марта дає своє позволенє, то й він дасть. Такі сни не походять від доброї сили, але той, що на небі, прецї сильнїйший і він буде вже знати, що робити, щоби було добре.

Марта сказала тогди: А впрочім то й наша вина, коли она віддасть ся за него, а ми то чей робимо для своєї дитини.

Тогди післав Андрух своє позволенє тай благословенє від родичів, але нехай они роблять як найскорше весїлє і не приїзджають скорше на сей бік до Форре, доки їх сьвященик не звінчає. Він упер ся на то а Марта не противилась єго волі.

Але в недїлю по весїлю, коли молода пара на своїй власній лодці приплила до Форре, стояли Андрух і Марта а з ними ще кількоро людий на березї і чекали. Обоє старі убрали ся в свою сьвяточну одежу а Андрух повісив собі на шию ще й срібний ланцух, який дістав був в спадщинї по своїм батьку. Коли они приїхали, настала велика радість і Марта аж розплакала ся, хоч і знала, що то не розумно, — бо она прецї веселить ся.

Ґавруся взяла собі доброго хлопця за чоловіка. Він був великого росту, сильний і мав на собі порядну одежу, так, що годї було казати, що він не маючий. Ґабруся була весела. Она стала такою веселою від тої пори, коли родичі послїдний раз єї виділи. Можна було погадати собі, що она зродила ся не тут на холоднім острові, але десь далеко звідси, де сонце сьвітить теплїйше, — така була весела і делїкатна.

Та й всї четверо жили дуже сумирно з собою, доки були разом, але час минав і молодята мусїли від'їзджати. Одного дня, коли не було вітру, сїли они на свою лодку та й поплили, а Андрух і Марта стояли на березї та дивили ся за ними.

ступки, а між тим 7 за убийства. Дітий неправих було 106. За 75 літ видала держава на них не менше тілько 5 мілїонів марок на удержане у вязници, відшкодоване покривджених, виховане дїтий і т. ин.

— **Помер** у Львові скоропостижно штабовий лїкар др. Кароль Смутний.

Господарство, промисл, торговля, гиґієна і виховане.

Добрі ради.

☞ Кому потреба якоїсь інформациї, якоїсь ради або якогось пояснення нехай віднесе ся до нас картою кореспонденцийною, а ми дамо єму охотно і безплатно відповідь на сїм місци в „Переписцї для всїх і зі всїми“, чи під єго скороченим іменем, чи під яким знаком лиш для него зрозумілим.

— Переорювати стерню зараз по зібраню збіжа єсть найлїпше. Лиш брак пашї, брак робочої сили а відтак і злий подїл роботи єсть у нас причиною, що стерня лишає ся нераз аж до другого року. Зі стернї не великий хосен. Трохи тої хопти, що худобина на нїй вхопить, не богато поможе, а як найскорше переоранє єї приносить великий хосен. Скоре переоранє стернї має то доброго, що: 1) тверда земля на ріли розрушає ся плугом і воздух скорше дістане ся до середини землї, а тогди входить з него до неї кисень через що земля дістає тим більше урожайної сили; — 2) із стернї через гните добувають ся і входять в землю такі складові части, котрі опісля потрібні під засїви. — 3) Скорим переоранєм стернї очищуєсь ріля від всїлякої хопти, бо не даємо їй дальше розвивати ся, не допускаємо єї до насїня, а коли й розсипле насїнє, то оно скорше зійде, а тогди молоді ростинки можна бороною скорше понищити.

— Щоби худобина добре їла, треба їй давати три рази на день по великій ложцї слїдуючої мішанини: Одної части мілко утертого тютюну і 2 частий звичайної соли.

— Неспокійний кінь дасть ся легко підкувати, коли позакладає єму уха під ремінець від уздечки. Спосіб легкий і можна єго спробовати.

— Рани у коня від спарення сїдлом або півшорком можна вигоїти порошком з хлїба. Хлїб палить ся на вуголь, котрий треся на мілкий порошок і посипує ся ним рани, а на то закладає ся більший платок, котрий привязує ся. Рана гоїть ся до кількох днїв.

— Добрі а дешеві напитки для господарів на лїто. В краях, де люди перестали пити горівку, попридумували собі дуже добрі напитки, котрі підчас спеки і холодять і суть приятні та поживні, а при тім не богато коштують. Варто би й у нас їх спробовати. До таких напитків належать: 1) Імбірове пиво: На 10 лїтрів води дає ся 25 ґрамів покраяного імбіру і фунт цукру, а то все разом добре варить ся. Коли трохи простигне, додає ся до лїтної мішанини 25 до 30 ґрамів дріжджів. Ту мішанину лишає ся до другого дня, а відтак спускає ся до фляшок. За кілька днїв напиток готовий до ужитку. Знатоки кажуть, що коли імбірове пиво постоїть 8 днїв у фляшках в пивници або в холоднім місци, єсть дуже добре і шумує, як шампаньске вино. Хто раз єго спробує, той буде завсїгди єго пити і не схоче горівки. — 2) Кокос: 125 ґрамів сьвіжої, добре густим ситом пересїяної вівсяної муки і 125 ґрамів какао мішає ся з малою скількостию студеної води; до тої мішанини додає ся 125 ґр. рубаного цукру і доливає ся 4 і пів лїтри кипячої води. Кокос треба держати у глинянних поливаних збанках або баньках. — 3) Гопкос: 25 ґрамів хмелю і 15 ґр. розтертого на порошок імбіру варить ся через 25 мінут з 6 і пів лїтрами води, відтак додає ся пів кільо цукру і варить ся знову 10 мінут, а наконець перецїджує ся через чистенький і тонкий платок та спускає ся до фляшок. — 4) Стокос: 125 до 200 ґр. сьвіжої, дуже мілко змеленої муки вівсяної сипле ся в яку посудину і наливає ся водою, та колотить ся добре, щоби зробив ся плин білий, як молоко. Відтак додає ся 150 до 200 ґр. рубаного цукру і пів на дрібні кусні покраяної цитрини. На конець на то все наливає ся 4 і пів лїтри кипячої води. Стокос можна пити студений або й грітий.

— На укушене комарів єсть дуже добрий спосіб: взяти звичайного мила до митя і натерти ним укушене тїло, але так, щоби мило на тїлї було добре видко. Коли-б укушене походило від якоїсь небезпечнoйшої комахи, то треба укушене місце натерти ще раз, коли мило в першого разу стерло ся. Сей спосіб єсть ще й тому добрий, що кусник мила можна завсїгди мати при собі.

— Средство на вигублене тарганів: Зварити горох, додати до него якого товщу та змішати з пивом на рідку масу, а до неї домішати ще 2 части бораксу і 1 часть салїцилевої кислоти, так щоби на три части горохової маси прийшла четвертина того порошку. З тої мішанини робить ся маленькі кульочки і підкидає ся всюди там, звідки виходять таргани. Коли повторити сей спосіб кілька разів, то можна всї таргани вигубити.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 4 серпня. Австро-угорский корабель воєнний Мария Тереса приплив вчера до Канеї на Кретї.

Рим 4 серпня. Папа не виходив вчера з комнати, нинї буде як звичайно удїляти авдиєнций

Париж 4 серпня. Нїмецкий аташе при маринирцї капітан корвети, Зіґель, зложив вчера в імени нїмецкого цїсаря візиту президентови Форови в Гаврі і зложив єму подяку за сочувство з нагоди розбитя ся на хіньских водах канонїрскої лоди „Ільтіс“.

Константинополь 4 серпня. З добре поінформованих кругів доносять, що Порта на жаданя Кретийцїв годить ся на то, щоби в галепскім договорі поправити дещо відповідно до духа часу, але засадничу зміну відкидає.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1896, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·00	4·40	9·55	6·45	—
Підволочиск	6·00	2·11	—	—	9·30	10·45	—
Підвол. з Підз.	6·14	2·25	—	—	9·48	11·12	—
Черновець	6·10	—	—	10·15	2·45	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·25	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·15	—	—	—
Мушини на Тарнів	8·40	11·00	—	4·40	—	6·45[1]	—
Гребенова [2])	—	—	—	—	9·35	—	—
Скольього і Стрия	—	—	—	5·22	9·35	3·05	7·22
Зимної Води [4])	—	—	—	—	1·32	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	1·20	—	-
Брухович [6])	—	—	—	—	3·20	—	—
Янова [7])	—	—	—	9·45	3·00	8·55	—
Янова	—	—	—	9.45[8]	1·05[9]	3·00[10]	6·25[8]

[1]) Від 1 червня до 30 вересня. [2]) Від 10 линня до 31 серпня. [3]) До Скольього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [6]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [7]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня кождого дня. [8]) Від 16 червня до 31 серпня що день. [9]) Від 16 червня до 31 серпня в недїлї і сьвята. [10]) Від 16 червня до 31 серпня в тиждневі дни.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Відтак обоє старі остались самі і все ішло по давному, нї лїпше, нї гірше. Лиш у Андруха не було вже тої відваги, що давнїйше. Він же вже й старів ся, та й сил вже не ставало. Підчас бурі вже нерадо пускав ся на море, а ще нераднїйше, коли настала мрака. Раз особливо вернув він чогось дуже задуманий і блїдий домів, а коли якийсь молодий чоловік, що стояв на березї спитав єго, що єму такого, махнув він рукою і сказав, що як би єму тепер що попало ся в руки, то не добре би закінчило ся. Більше той чоловік не довідав ся від него, але видїв, що Андрух звинув линву від невода.

Марта ставала з віком що раз більше мовчалива. Коли пішла між чужих, то здавало ся, як би була заклопотана, що не в пору приходить, або побоювала ся, щоби чогось не перевернути. Ступала осторожно, трохи згорблена і держала руки заєдно в кишенях своєї свити. Була впрочім щира і добра, як мало таких, а коли хто до неї прийшов, то просила зараз сїдати і приймала чим хата богата, коли то був який бідний.

Але одного дня прийшов якийсь бідний, старий чоловік. Він дуже вихвалював ся. Казав, що польский король запросив єго до себе на обід і він до него іде. Король сам писав до него: Мій друже — писав він в листі — я тебе так люблю!

Коли Марта то почула, стала єго випитувати ся про всїлякі річи. Розповіла єму, що по тамтім боцї має доньку, котра називає ся Ґабруся і віддала ся за великого богача, котрого всї дуже поважають. Чи він єї може случайно де не видїв?

Чому би нї! Здаєсь, таки напевно, що десь єї видїв, лиш не може собі погадати, коли то було.

Ну, то коли ще єї побачить, то нехай єї від них поздоровить та скаже, що дома все добре.

Він собі то запамятає! То насамперед залагодить!

* * *

Одного дня в осени мали Андрух і Марта вибрати ся до Тунгольму, в гостину до Андрухового братанича, що там жив. Поплили перед полуднем, а по полудни мали вернути.

Але коло полудня захмарилось, а в годину опісля цїле море вкрило ся туманом, що сунув ся до берегів і все закривав.

Богато людий говорило, що непогода настала несподївано, але один чоловік, що мав гостець, казав, що вже від довшого часу не від нинї і не від вчера, лупає єго в колїнї. Кождий був переконаний, що то для Андруха і Марти небезпечно. Для старих людий то не легка річ знайти дорогу серед мраки.

В ночи буря стала ще більша і лютила ся через два днї.

Коли на третий день рано прояснило ся, було море знов так гладке як давнїйше. Буря втихла і воздух був чистий.

А того дня прийшло письмо від Ґабрусї. Она все ще жила в щастю і того бажала своїм родичам. Але їх як не було так і не було. Від того дня, коли настав був тот туман, нїхто вже їх більше не видїв.

Але було богато таких, що вже вечером другого дня побоювали ся того, бо стало ся щось, що не ворожило нїчого доброго.

Нїмий пеиско, котрого Андрух і Марта так завсїгди любили, нараз промовив на свій спосіб.

Стояв на березї і гавкав. А то справдї чудо, коли нїмий пес стане нараз гавкати. Та й не гавкав звичайно. Можна би скорше сказати: стояв і вив на море....

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.